

Els Quicos se'n van a Buda

Reivindiquen l'illa més gran de Catalunya, que està en perill de desaparèixer

Quico el Célio, el Noi i el Mut de Ferreries | Oscar Lanau

Quico el Célio, el Noi i el Mut de Ferreries acaben de publicar el catorzè disc. Es diu *Viatge a Buda* (DiscMedi) i s'inspira en la vida que hi havia ara fa cent anys a l'illa més gran de Catalunya. El viatge no és debades: d'una banda ens vol alertar sobre el perill de desaparició de l'illa, i de l'altra serveix per vindicar un estil de vida auster i senzill.

Deixant de banda el de Nadal, *Viatge a Buda* és el primer disc temàtic dels Quicos.

ARTURO GAYA: Sí. Sovint hem construït un espectacle o hem gravat un disc al voltant d'una cançó. En canvi, *Viatge a Buda* va néixer amb una idea preconcebuda, fins i tot abans de començar a compondre les cançons. Teníem molt clar que volíem parlar de l'illa de Buda. Es tracta d'un viatge a un territori però també a una època. Si ens hi fixem bé, els **Quicos** solem fer discos més o menys monogràfics però segurament aquest és el nostre treball més temàtic. En aquest sentit, és significatiu que no hi haja cap cançó que es tituli *Viatge a Buda*?, perquè totes formen part d'aquest recorregut.

JORDI FUSTÉ: Naltros creem de manera paral·lela els discos i l'espectacle, i sempre tenim una carpeta amb idees. És el nostre punt de partida i en aquest cas era molt clar. Potser per això ens ha sortit tan conceptual.

Quico el Célio, el Noi i el Mut de Ferreries Foto: Oscar Lanau

Per què, aquest viatge?

A.G: Com és habitual, combinem modernitat i tradició i en aquest disc es nota especialment. D'una banda, reivindicuem la música com una eina de millora de la societat. És una idea que ja ha expressat molta gent, com Joan Moreira, autor de llibre *Del folklore tortosí. Costums, ballets, pregàries, parèmies, jocs i cançons del camp i de la ciutat de Tortosa* (Imprenta Querol, 1934), que quan li van proposar de dirigir un orfeó perquè la gent aprengués a cantar va dir que la seva fita era que la gent cantés per fer millor lo poble. Per això hem anat a l'illa de Buda, al Delta de l'Ebre, on fa cent anys se cantava per tot. Avui ja no hi viu ningú, però fa un segle hi havia un centenar de persones que cantaven treballant, xalant i pregant. Hem conegut alguns dels darrers habitants i una dona ens deia que a Buda no els faltava de res... És una evocació de la vida senzilla i de la música. I alhora és una alerta perquè Buda és un territori amenaçat pel canvi climàtic. Però aquesta predicció no és per a d'aquí a cent anys, sinó que potser d'aquí a cinc anys una llevantada trenca la barra i fa desaparèixer l'illa. Al disc hi participen alguns dels antics habitants, que s'autoanomenen buderos. Mos van ensenyar una cançó molt popular que es diu ?Festes de Buda? i la vam afegir a mode de *bonus track* al disc cantant-la conjuntament.

Com seran els directes de *Viatge a Buda*?

A.G: Quan gravem un disc abans sempre pensem com l'interpretarem en directe, perquè la manera autèntica de conèixer el nostre treball és als concerts. De fet, no volem que l'enregistrament se'n vaja gaire de la nostra posada en escena. I com que sabem que la presentació de cada disc té una vida efímera, al final introduïm les noves cançons al nostre espectacle habitual, que d'aquesta manera sempre pot anar evolucionant. A partir del setembre farem una gira per teatres i s'hi podrà veure l'espectacle específic del *Viatge a Buda*, amb la projecció d'una pel·lícula i altres accions. En un concert de Festa Major, en canvi, és molt més complicat poder fer un muntatge. En directe combinem les cançons del disc amb els temes més populars que la gent espera.

J.F: Hem treballat molt l'espectacle amb el mètode assaig-error. L'ordre de les cançons, el moment en què s'introdueix la pel·lícula o altres aspectes escènics... El lloc més adequat per poder-lo fer en condicions serà un teatre.

Quico el Célio, el Noi i el Mut de Ferreries Foto: Oscar Lanau